

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. szeptember 21-én.

Kezdő ének: 329. dicséret 2. verse

Főének: 468. dicséret mind a 6 verse

Ének prédikáció előtt: 77. zsoltár 8. verse

Textus: János első levele 4. rész 16. vers „mi ismerjük és hisszük azt a szeretetet, amellyel Isten szeret minket. Isten szeretet, és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és Isten is őbenne.”

Kedves Testvéreim!

Mostanában egyre többet foglalkoztat a megmaradás kérdése. Az elmúlt hetek, hónapok eseményei ugyanis több kérdést vetettek fel. Mikor marad meg egy nemzet? Akkor, hogyha önálló államban tud élni és önrendelkezési joga van, vagy akkor is, hogyha másik állam felügyelete alatt él? Mikor marad meg egy társadalom? Megmarad akkor is, hogyha semmilyen erkölcsi tartás nincsen benne, vagyis minden következmények nélkül lehet erőszakot elkövetni, vagy megmérgezni valakit pusztán kedvtelésből? Hiszen az elmúlt események kapcsán jönnek a különböző mentegető magyarázatok, hogy nem figyeltek, hogy nem vették észre, hogy különben is mindenütt így zajlik, de a kérdést nem nagyon teszi fel senki, amelyik az erkölcsi tartásra kérdez rá. Vajon nem azért történhettek mindezek, mert nincsen tartásunk? Ha pedig nincsen tartás, akkor nincsen megmaradás.

Aztán az a kérdés is előkerülhet, hogy miként marad meg a keresztyénség? Akkor, hogyha ugyanolyan harcias lesz és fegyverrel védi meg magát, ahogyan mondjuk az iszlám támadja? Vagy megmaradhatunk akkor is, hogyha nem veszünk a kezünkbe géppisztolyt, egyszerűen csak élünk és várjuk, hogy majd történik valami?

Azt hiszem a fellevezetés alapján mindenki érzi, hogy a megmaradás kérdése összefügg a tartás kérdésével. Csak az olyan nemzet, társadalom és ember marad meg, akinek szilárd elvei vannak, aki ragaszkodik az elveihez és azokat a hétköznapiak során is megvalósítja.

Megmaradunk, hogyha van tartásunk. De hadd kérdezzem meg, hogy mitől lenne tartása a mai fiataloknak? Attól, hogy mindenféle hatás éri őket és nem képesek eligazodni benne? Attól lenne tartásuk, hogy mi szabadelvű nevelésünkben nem mondjuk meg nekik, hogyha hibáztak és elrontottak valamit? A mai istentiszteletünk alapkérdése is ez, hogy mitől lesz tartásunk és mitől maradunk meg?

Mielőtt azonban erre a kérdésre választ keresnénk, egy dolgot tisztázzunk. A megmaradás soha nem fizikai megmaradást jelent. Egy példát hadd hozzak ide. Ha egy nemzeti válogatottnak kikap egy mérkőzésen, mert az ellenfél jobb volt, akkor nem szoktunk keseregni. De ha azért kap ki a csapatunk, mert minden lelkesedés, minden odaszánás nélkül játszott, akkor igenis van mit számon kérni. Ha nincsen meg a lelkiület, akkor nincsen meg az elvárható eredmény sem. A mi megmaradásunk tehát annak a lelkiületnek a kérdése, ami tartást adhat nekünk minden napon. Lehet, hogy egyébként vereséget szenvedünk, lehet, hogy fizikailag alulmaradunk, de nem veszítettük el a tartást, nem lettünk megalkuvóak, nem hajlott el a gerincünk.

A felolvasott szakasz azt mondta, hogy aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és Isten is Őbenne. A megmaradás alapja ugyanis nem más, mint a szeretet. Ez olyan örökkévaló érzés, ami megtartja azt is, akiben van.

A szeretettel kapcsolatban most csak egyetlen mozzanatot emelek ki. Az szeret igazán, aki a másokra tekintettel tesz meg valamit. Nem azért, mert kedvem van hozzá, vagy nekem jól esik. Nem azért, mert hasznos lesz az, amit elvégzek. Hanem csak és kizárólag azért teszek valamit, azért mondok valamit, sőt azért irányítom úgy a gondolataimat és az érzéseimet, mert a másokra vagyok tekintettel. Isten abban mutatott példát nekünk, hogy az Ő Fiát küldte el értünk, hogy mi éljünk általa. Nem azt nézte, hogy neki mi a jó, hanem azt nézte, hogy az egész emberiségnek mi a jó. Ez a szeretet az, ami a megmaradásunk alapja.

A kérdést nyilvánvalóan feltehetjük magunknak: miért tette ezt Isten és mi a mozgatórugója az igazi szeretetnek? Az, hogy nem hagyta elveszni azokat, akik az Ővéi. Isten számára minden egyes ember fontos volt, hiszen az Ő teremtményei vagyunk. Éppen ezért megtett mindent azért, hogy megmentse a mi életünket, hogy tegyen valamit azért, hogy megmaradjunk és ne vesszünk el. Isten abban mutatta meg az ő szeretetét irántunk, hogy Fiát adta értünk. Ettől az odafigyeléstől lehet tartása a mi életünknek.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. szeptember 21-én.

Hogyha a Mindenható annyira fontosnak tartja az életemet, hogy lehajol egészen a földre, akkor nekem is fontosnak kell tartanom a körülöttem élők életét, hiszen Istennek minden ember fontos.

Természetesen érzékeljük azt, hogy a mi emberi szeretetünk nem mindig ugyanolyan. Vannak benne hullámhegyek, vannak hullámvölgyek. Vannak nagyon koncentrált időszakaink és vannak figyelmetlen korszakaink. Van, amikor ráhangolódunk arra, aki körülöttünk él, máskor pedig nem találjuk a közös hullámhosszt. Így a lelkünkben most ott lehet a kétség, hogy a mi szeretetünk lehet egyáltalán olyan, mint amiről Isten példát mutatott nekünk? Vagyis lesz olyan tartása az életünknek, ami megtart minket?

Az emberi szeretet különböző formái miatt egy olyan fogalmat említek, ami egy kicsit árnyalja a kérdést. Ez a fogalom a kifinomult szeretet. Az érzés, ami minden pillanatban oda tud figyelni a másikra, amelyik oda tud fordulni, amelyik képes megtalálni a megfelelő utat. Vajon a mi szeretetünk mennyire kifinomult szeretet? Hiszen tudom én azt, hogy vannak pillanatok, amikor nem is nagyon tudunk gondolkodni azon, hogy a másiknak mi a jó, hogy miként tudunk segíteni. Éppen ezért én azt látom a felolvasott igeszakasz alapján, hogy a kifinomult szeretet előre megtervezett szeretet.

Az egész Biblia erről tanúskodik nekünk. Amikor megtörtént a bűneset, már akkor megígérte Isten, hogy eljön majd az, aki a kígyó, vagyis a bűn fejére tapos. Attól kezdve pedig Isten a szabadításán keresztül, a próféták üzenetén keresztül készítette elő a terepet annak, hogy eljöjjön a Messiás, eljöjjön Jézus, aki megváltja az emberiséget bűnéből. Ezt a szeretet-tervet szoktuk üdv-tervnek is nevezni. A Mindenható előre kitalálta, hogy miként tud segíteni nekünk.

A szeretet ugyanis nem kapkod, nem teszi ki magát annak, hogy a hirtelen és váratlan dolgok miatt éppen a szeretett személy sérüljön. Amikor eldöntjük, hogy összeházasodunk valakivel, akkor azt is eldöntjük, hogy szeretni fogjuk holtomig – holtáig. Ez is egy szeretet-terv, amire aztán felfűzhetjük a hét-köznapi minden mozzanatát. Ha ez az alapelv, akkor úgy igyekezünk dolgozni, a családi életben részt venni, hogy tekintettel vagyunk a másikra, hiszen szeretjük. Ugyanez történik akkor is, amikor az embernek gyermeke születik. Amikor először a kezébe veszi, akkor érzi és tudja, hogy szeretni fogja és mindent megtesz érte. Ha pedig a szeretet-tervünk meg van, akkor mindegy, hogy kamaszodik-e a gyerekünk, hogy szemtelen, hogy nem fogad szót, attól még a szeretetünk nem változik. Igyekezünk mindent úgy tenni, mindenben úgy odafigyelni, hogy aztán a szeretet soha ne sérüljön. Persze előfordul, hogy pontosan a szeretet az, ami nemet mond, a szeretet az, amelyik figyelmeztet. Az ilyen szeretet az, ami tartást ad, és amitől megmarad az életünk.

Isten szeretete abban mutatkozott meg irányunkban, hogy Fiát adta értünk. Jézusban pedig figyelmeztetett arra is, hogy hagyjuk el a rosszat, hogy ne kövessük a sötétséget, hiszen csak így jutunk el arra az életre, ami a lehető legjobb nekünk. Miről szól tehát Isten szeretete? Arról, hogy a jó irányába terelget, hogy magához visszavezet, és ilyen formában belső lelki tartást ad, hogy tudjuk, mihez kell ragaszkodnunk.

Van ugyanis a szeretetnek egy rendkívül fontos eleme. Ez pedig a következetesség. Isten soha nem változtatja meg azt, amit mond. Nála nem változnak az ígéretek, vagyis Ő nem ígérget. Ő a kezdetektől fogva azt ígérte az embernek, hogy aki Benne hisz, annak élete van, amikor pedig Jézus Krisztus eljött, akkor azt az ígéretet kaptuk, hogy örök életet nyerünk el a Megváltóban. Isten következetesen akarja azt, hogy mi megmeneküljünk, hogy megmaradjunk.

Ha pedig ezt a szeretetet követjük, ha ebben maradunk meg, akkor a mi életünkben nagyon sok minden eltűnik, ami rossz. Így tűnnek el a lelkünkben a félelmek. Hiszen amikor Istenben maradunk, akkor a szeretetben maradunk, ha pedig szeretünk, akkor nem a saját életünk lesz a fontos. Akkor félünk, amikor saját magunkat féljük. Amikor a kérdés ott van bennünk, hogy mi lesz velünk? Aki pedig szeretetben él, az nem magát félti, hanem másokat félt, az nem azon gondolkodik, hogy mi lesz vele, hanem hogy mi lesz másokkal? Az ilyen ember marad meg, hiszen azt a lelkületet képviseli, ami tartást ad egész életében.

Kedves Testvéreim! Van receptje a megmaradásnak. Ez pedig nem más, mint a szeretet. Maradjunk hát mindig Istenben és az Ő szeretetében. Higgyük és tudjuk azt, hogy aki a szeretetben marad, annak az élete eljut az örök életre. Ezért kérjük minden napon „Ó, Szeretet, áraszd ránk meleged, Hadd kóstoljuk édességedet; Tiszta szívből mindenkit hadd szeressünk, Egyességben és békében éljünk. Könyörüljél”.

Amen!

Záró ének: 234. dicséret mind a 4 verse